

[Lembourn.]

det. Derfor er man nødt til, når man er repræsentant for et demokrati som vores, når man er repræsentant for en skandinavisk humanisme, at bruge det stærkeste middel, der overhovedet er at bruge, selv om det muligvis er svagt, fordi FN er svagt. Inden for disse rammer er man nødt til at bruge de stærkeste midler, man har, for at få stoppet apartheid. Lykkes det Vorster at fortsætte sit modbydelige regime, vil det ende i en borgerkrig af uanede dimensioner, i et frygteligt blodbad, som vil sætte den spanske og den græske borgerkrig i skygge.

Den, der har oplevet det, der sker i Afrika – og det har jeg – ved, hvilken katastrofe der nærmer sig, og derfor burde man efter min opfattelse ikke drukne hele denne diskussion i masser af diplomatiske ord. Der skal derfor heller ikke på dette punkt lyde nogen kritik af regeringens afstemning fra min side.

Jeg har set statsminister Anker Jørgensen i pressen udtale, at der nødvendigvis måtte være et flertal bag regeringens udenrigspolitik, og det er klart, det må der være. Det bliver altså overordentlig snævert. Omtrent det eneste, som jeg er enig med hr. Ninn-Hansen i i dag, er, at det havde unægtelig været ønskværdigt, om det havde været bredere.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14, hvor vi begynder med dagsordenens punkt 3, spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.34.

Mødet genoptaget kl. 14.

Formanden:

Finansudvalget har afgivet betænkning over forslag til lov om optagelse af statslån i udlandet. (Lovf. nr. L 98). Eksemplarer vil blive omdelt.

Man gik først til punkt 3 på dagsordenen, der var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Bodil Emanuel* (DKP) til ministeren for udenrigsøkonomi:

»Vil ministeren tilkendegive, at han er modstander af de undersøgelser, danske embedsmænd må gennemgå, når de tænkes bemyndiget til indsigt i særligt klassificeret materiale i EF, og vil ministeren præcisere, hvad regeringen agter at foretage i den anledning?«

(Spm. nr. 137).

Bodil Emanuel (DKP):

Formålet med disse spørgsmål fra min side er fra regeringen at få en klar afstandtagen fra den politiske meningskontrol, som også danske embedsmænd udsættes for ved ansættelse i EF-organer.

Efter lang tids tøven fremlagde ministeren den 12. november et notat, som i høj grad minder om en gang udenomssnak, og som også indeholder direkte modstridende erklæringer. Derfor er det nu nødvendigt, at vi får præciseret, om den grundlovssikrede ret til frit at tænke, tro og tale eksisterer, når man færdes i EF-bureaukratiet.

I betænkelig grad minder skandalen omkring de politiske spørgsmål til EF-funktionærerne om en afsmitning af det vesttyske Berufsverbot. Regeringen forsøger i notatet af 12. november at vifte spørgsmålet væk. Dette på trods af den iskolde, nøgne kendsgerning, at ansatte, som man påtænker at bemyndige til indsigt i klassificeret materiale, skal udfylde formularer som denne »Personal Report«, hvori følgende spørgsmål f. eks. skal besvares:

»Har De nogen sinde været i forbindelse med nogen gruppe eller bevægelse, som har forbindelse med en kommunistisk, trozkistisk eller fascistisk organisation?«

Der er lignende spørgsmål af denne karakter. Derfor er det, man må stille spørgsmålet: er det sådan, at menings- og ytringsfriheden er sikret i den danske grundlov? Eller med andre ord: fører Danmarks medlemskab af EF til, at danske statsborgere underkastes kontrol af et særligt EF-politi? Kan den danske regering bilige en sådan praksis fra Kommissionens side?

Ministeren erklærer i en udtalelse til det udmærkede dagblad Land og Folk, at det ikke er noget, der kommer den danske regering ved, og at man har et helt parlament til at tage sig af den slags sager. Derfor stiller jeg atter en gang spørgsmålet: hvad er det da, der er vores opgave som parlament, og hvilken opgave har regeringen i den sag?